

Miczki Gábor
Varázshegy

Szorgalmasan falatozó zsiráf
a fák lombjait ízükről jól ismeri,
azt még csak gondolni sem meri,
hogy valaki ugorhat akkorát,

hogy izmos hátát vagy nyúlánk nyakát
meglepetésből támadva eléri,
életét morogva ekként kéri:
„étekként féld az állatok királyát!”

A víz tükrére írt üzenet gyanánt
előre jelzi mozgó árnyékát,
hogy a vadász neki milyen véget szánt.

Kecses kellemmel kitérve kioltja
a nagy vad támadását, s folytatja
ivását, míg nem csillapszik szomja.

Hekl Krisztina

Samu

Hack Gyula, Samu gondozójának emlékére

Mikor legutóbb arra jártam, rekkenő hőség volt és legalább nyolcvan százalékos páratartalom. Úgy tetszett, az egész épület hatalmas üvegtábláival és pálmáival, a csonka és egész családokkal, nagymamákkal, a kövérkés és sovány párokkal együtt lebegni kezd, majd cseppfolyóssá válik. Egyedül Samu volt a biztos pont ebben a húslevesben, ő nem érezte magát kényelmetlenül, nem tapadt a hátára az izzadt póló, és nem kellett percenként törölgetnie a szemüvegét. Lustán és elégedetten heverészett a sarokban, még csak Indiába sem kellett utaznia a bölcsességért, az egyszerűen a lényéből fakadt. Csináljon már végre valamit!, fakadt ki az egyik látogató, legalább tátsa ki a száját, mert így olyan mozdulatlan, mintha már nem élne. Samut ismerve ez teljesen felesleges kérdés volt. Talán ha a halmazállapot-váltás bekövetkezett volna, és a súlyos teste alá folyik a víz, bemutatta volna tudományát, a pikkelyes lábbal evezést és a kőbaltamerülést, egészen addig, amíg az orra hegye kivételével minden el nem tűnik, az eddigieknél jóval nagyobb fricskát adva a világnak.